

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE ROBOTCOMPAGNIE

Een spannend toneelspel voor jongeren

door

1880

Herman Cogghe

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2016

Nr.3331

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJFTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

Stichting Bredero
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE ROBOTCOMPAGNIE* op te voeren moet de naam van auteur *HERMAN COGGHE* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2016/0220/036
ISBN- 978- 90-385-14024

© 2016 Toneelfonds J. Janssens/Herman Cogghe
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

PERSONAGES

(27 spelers)

FLORIAN TALMANS, jonge gast die van avontuur houdt :
 FRIEDEL TALMANS, zijn zus :
 MIKLOS, vriend van Florian :
 CARL / ARTURO, zoon van de boswachter en informant van de zwarte Libellen – speelt op het laatste Arturo met andere vermomming :
 ANNELI, robot :
 BAS, robot :
 HEIKE, robot :
 FRITZ, robot :
 KATLINA, robot :
 FINN, robot :
 OTTO, robot :
 ZENOBIUS VAN ZWAAISTEIN / STEM VAN GIGANTOR, professor, miskend geleerde en uitvinder die zich wil bewijzen :
 ELFRIEDA, huishoudster van Zenobius – robot :
 LENE KLAUZE, dochter van de burgemeester :
 LUITENANT VERCUSSE, legerofficier :
 RECHERCHEUR DIETMAR, chef van de recherche :
 SOLDAAT FLODDERS, soldaat :
 AGENT WIEBE, agent en adjunct van Rechercheur Dietmar :

De bende van de zwarte de libellen

DON BERNARDO RIANTE, de baas :
 VINCENZO PIAZZORA, bendelid / speelt in het tweede deel Luigi met een andere look en vermomming :
 RAFFAELE RAFFITA, bendelid :
 BENITO TRAPANI, bendelid :

De triade van de roodrug

SUEY SI TANG, leider van Latroductus – jonge weduwe :
 WO ZHANG, bendelid - heeft problemen met de uitspraak van de 'r' :
 LUEN SHE, bendelid :
 CHENG YING, bendelid :
 HO CHIN, bendelid :

DECOR

- Scène 1 – duinen simuleren met okergele doeken, opgezette boompjes (zie kerstmis) en projectie of afbeelding van de watertoren in de verte (zetstukken)
 Scène 2 – dennenbos, kreupelhout, toren iets dichterbij (opzetstukken)
 Scène 3 – een steen of zitbank op de camping (vooraan in de spot)
 Scène 4 – bos en duinen zie voorgaande
 Scène 5 – stapelplaats met grote dozen (robot onderdelen), geen ramen
 Scène 6 – militairdomein – bord en prikkeldraad
 Scène 7 – vooraan gespeeld in de spots – achteraan donker
 Scène 8 – decor 5
 Scène 9 – vooraan opzetstruiken
 Scène 10 – camping wegwijzer en infobord
 Scène 11 – vooraan in de spots
 Scène 12 – twee stoelen vooraan in de spots
 Scène 13 – tafel met stoel – geheime sfeer
 Scène 14 – magazijn met grote dozen waarin robots recht kunnen staan – achterwand die opengaat en reuze robot die opkomt in tegenlicht

KORTE INHOUD

Florian en zijn zus Friedel zijn op vakantie aan zee. Op een verkenningstocht door de duinen ontdekken ze een verweerde toren die afgesloten is voor het publiek. Stoer als ze zijn, besluiten ze toch te gaan kijken. Volgens Carl, de zoon van de boswachter is er niks te zien. De toren is gewoon een oude vervallen vuurtoren die buiten gebruik is. Hij raadt hen aan er weg te blijven. Maar Florian en zijn vriend Miklós willen er stiekem een nachtje gaan slapen. Niemand zal hen tegenhouden of gebeuren er in de vuurtoren met zijn duistere bijgebouwen dingen die de toeristen niet mogen zien? Als Friedel plots verdwijnt en de dochter van de burgemeester uit het dorp wordt ontvoerd slaan de stoppen door. Is er een verband tussen beide voorvallen? Huiveren, bibberen en griezelen maar ook humor, zijn de ingrediënten voor een spannend avondje toneel.

BEWEGING

De bewegingstaal van de robots zijn anders dan bij de gewone acteurs. De motoriek en de mimiek moeten goede imitaties zijn van computermensen en te onderscheiden van de echte mensen. Vertraagde bewegingen, mechanisch aandoende motoriek, hoekige, gekunstelde arm- en handgebaren in herhaalbare patronen. Hun gelaatsuitdrukkingen zijn gemaakt en stijver. (een uitdaging voor het schminkteam) De stem is kalm en bijna monotoon. (zie Asimo Honda - humanrobots vijfde generatie)

EERSTE BEDRIJF

OPENINGSMUZIEK: The Godfather Soundtrack 4:15 – Nino Rota en Ennio Morricone

Scène 1 – de vuurtoren

Florian, Friedel, Carl

(Florian en Friedel komen zingend op, Florian draagt de rugzak)

BEIDEN : *(al zingend)* Wij zijn dol op de bossen daar kunnen we hossen daar kunnen we klossen. Wij zijn dol op de heide op de weide en op de natuur ... *(Jasperina de Jong – De wandelclub)*

FLORIAN : Halt! *(stopt bruusk en Friedel loopt tegen hem aan)*

FRIEDEL : Auw! Waarom stop je? Wat is er?

FLORIAN : Daar staat een toren!

FRIEDEL : En dan? Nog nooit een toren gezien?

FLORIAN : Deze lijkt héél geheimzinnig.

FRIEDEL : Onnozel manneke, daar is niks geheimzinnigs aan. Zeker te veel Harry Potter gelezen?

FLORIAN : Ik wil hem van dichtbij zien.

FRIEDEL : Wat is er nu aan een toren te zien? Denkt meneer soms dat er een heks of een tovenaer woont?

FLORIAN : Ik blijf erbij, een toren midden in de duinen lijkt me heel mysterieus.

FRIEDEL : Hahaha, meneer weet het weer. Volgens mij is het gewoon een oude verdedigingstoren of een gesloopte windmolen.

FLORIAN : Gaan we kijken of blijf je hier zitten?

FRIEDEL : Je denkt toch niet dat ik schrik heb? Ik zeg dat er niet meer te zien is dan een banale hoop stenen en puin.

FLORIAN : We kunnen daar onze picknick opeten. Ik begin honger te krijgen.

FRIEDEL : Nu al?

FLORIAN : Aan de toren, bedoelde ik. Gaan we?

FRIEDEL : Oké, maar wees voorzichtig.

FLORIAN : Voorzichtigheid is de moeder van de porseleinkast. Ik hoor net ons ma praten.

FRIEDEL : Oké, 't is al goed. Hop, naar meneer zijn 'mysterieuze' toren. Krijgen we daar een persoonlijke rondleiding?

FLORIAN : Dat zal gebeuren, mevrouw. Gelieve mij te volgen. (*stappen in de richting van de toren en komen aan een prikkeldraad afsluiting*) Shit, we kunnen er niet in.

FRIEDEL : Wat nu weer?

FLORIAN : Het terrein is afgesloten met prikkeldraad. Nog erger dan een militair domein. Vette pech!

FRIEDEL : (*wijst*) Kijk, daar staat een bord. (*gaan er naartoe*)

FLORIAN : Wat staat erop?

FRIEDEL : Niet betreden – Geen toegang voor onbevoegden – Gevaar!

FLORIAN : Wat is er gevaarlijk aan een hoop stenen?

FRIEDEL : Dat bord staat er niet voor niets.

CARL : (*op*) Heel juist, jongedame!

FRIEDEL : (*schrikt zich een aap, boos*) Onnozele! Ik schrok me haast een ongeluk, Waar kom jij ineens vandaan?

FLORIAN : Gelukkig, hij ziet er niet uit als een tovenaard of een heks.

CARL : Bedankt voor het compliment, maar ik ben Carl, de zoon van de boswachter. Ik hou mee een oogje in het zeil, vooral in het toeristisch seizoen.

FRIEDEL : Duinwachter, bedoel je zeker?

CARL : Boswachters waken over een natuurgebied en zijn er verantwoordelijk voor. Meestal zijn het bossen of waardevolle natuurgebieden maar hier zijn het duinen.

FLORIAN : Toffe job!

CARL : Denk je dat een boswachter kan liggen luiers tot Roodkapje of Bambi voorbij komt?

FRIEDEL : Ik vind dat we de natuur moeten respecteren.

FLORIAN : Vertel me liever iets over die toren daar, dat interesseert me.

CARL : Bedoel je die ruïne? Niets bijzonder aan. Lang geleden was het een

uitkijktoren tegen de Vikingen en ander gespuis. Later werd het een kasteel en nog later deed hij dienst als vuurtoren. Nu is hij helemaal in verval.

FRIEDEL : Kun je erin? Mijn broer, zou er graag een kijkje gaan nemen.

CARL : Dat raad ik je ten stelligste af, jongedame.

FRIEDEL : Sorry jongeheer, het is Friedel, aangenaam.

CARL : Friedel dus, ik ben Carl. Het geheel is afgesloten door de slechte staat van de gebouwen. Het staat op instorten. Zeker nu de duinen bevolkt worden met nieuwsgierige toeristen. De gemeente of de staat is niet verantwoordelijk bij gebeurlijke ongevallen.

FLORIAN : We zullen heel voorzichtig zijn?

CARL : Het is jullie keuze maar denk eraan, er gaan de wildste verhalen over de toren.

FRIEDEL : Wilde verhalen? Je maakt me nieuwsgierig, vertel op.

CARL : Lang geleden was er hier alleen de zee en de duinen. Op een schone dag kwam een ridder langs het pad gereden op weg naar het kasteel van Oosterkerke.

FLORIAN : Met zijn Ferrari Enzo op zoek naar een benzinepomp om te tanken.

FRIEDEL : Maar nee, zotteke. Ridders reden toen alleen te paard.

FLORIAN : O sorry, ik...

CARL : Mag ik verder gaan?

(beiden bevestigen)

Plots zag hij twee rabauwen die een hulpeloze vrouw te lijf gingen. De ridder aarzelde geen ogenblik en trok meteen zijn zwaard. De twee waren zo geschrokken dat ze als hazen wegvluchten. Toen deed de jonge vrouw haar kapmantel af. Ze was het mooiste schepsel dat de ridder ooit had gezien. Haar huid was blank en glad als marmer. Ze had lange, goudkleurige haarlokken en was gekleed in een prachtig blauwgroen kledingstuk. Haar ogen keken hem uitdagend aan en dat veroorzaakte bij de ridder vlinders in zijn buik. Voor eeuwig en altijd wou hij haar aan zijn zijde hebben.

FLORIAN : Voor eeuwig en altijd, is dat niet hetzelfde?

FRIEDEL : Kop toe, Flor!

FLORIAN : Oké.

CARL : Samen maakten ze een lange strandwandeling. Tot de vrouw plots zei dat ze dringend weg moest en het water inliep. De ridder wou haar nog volgen maar was bang dat zijn harnas zou roesten. Het laatste wat hij van haar zag was een buigzame, blauwgroene staart die op en neer bewoog en zacht glansde in de ondergaande zon. De ridder was zo verliefd dat hij ter plaatse een burcht liet bouwen. Hij wou zijn waterprinses, kost wat kost, terugzien. Helaas, de arme man heeft zich in liefdeloosheid verhangen aan de hoogste kantelen van de burcht en af en toe spookt hij nog rond.

FLORIAN : Hoe schoon... ik geloof er geen snars van.

CARL : Je moet al die oude vertellingen met een korrel zout nemen. Ik ben de ridder ook nog nooit tegengekomen.

FRIEDEL : En wat gebeurde er verder met de burcht?

CARL : Na vele belegeringen bleef er enkel puin en een stuk hoofdtoren over. De toren is weer opgebouwd om er bovenop vuur te stoken als baken voor de scheepvaart. Zeg maar, een van de eerste vuurtorens.

FLORIAN : Jakkes, ik zou niet graag dat hout naar boven sleuren.

CARL : Men vertelt dat een torenwachter met dikke mist en ontij in slaap was gevallen en een barkentijn* door de ondiepte gekapseisd is. Twaalf opvarenden verloren toen het leven en...

FRIEDEL : Die spoken ook nog rond zeker?

CARL : Precies. Witte gedaanten die achter elkaar over de duinen zweven. Verschillende vissers zouden ze gezien hebben.

FLORIAN : Allemaal vertelsels en verzinsels om de mensen zoet te houden, door één of andere creatieveling uit zijn duim gezogen. Daar is niets van waar.

FRIEDEL : Die schipbreuk kan toch gebeurd zijn?

FLORIAN : Zeker, maar die nachtelijke spoken; dat is gewoon om de mensen hier weg te houden.

FRIEDEL : Ik wil geen risico lopen, de vakantie is nog lang. Laten we doorgaan en ergens anders eten.

CARL : Heel verstandig, Friedel. Zeker is zeker, je moet de problemen niet opzoeken. Maar wil je me nu verontschuldigen, ik moet verder. Mijn pa zal op me wachten.

BEIDEN : Groetjes!

FRIEDEL : Toffe gast, die wil ik nog eens tegenkomen.

FLORIAN : O jee, die praatjesmaker heeft madame al doen zweven. Ze is tot over haar oren verliefd.

FRIEDEL : Maar nee, jij. Wat denk je wel?

FLORIAN : Toch, ik zie dat; je ogen blinken.

FRIEDEL : Pff, hij was vriendelijk, charmant en attent maar...

FLORIAN : Je had je charmes beter gebruikt om tot bij de toren te geraken.

FRIEDEL : Wat is er aan een hoop stenen te zien?

FLORIAN : Ik ruik avontuur, uitdaging, adrenaline, opwinding, ontdekken!

FRIEDEL : Nervositeit, angst, opschudding, overdruk, problemen en nog eens problemen, bedoel je zeker?

FLORIAN : Je bent een angsthaas, een labbekak, een schijtlijster.

FRIEDEL : Toe maar, hoor de stoere macho geven. Straks moet ik zijn broek nog uitwassen. *(lacht)*

FLORIAN : Het is al goed! Trek je plan met je boswachtertje, verliefde mus. Ik ga naar huis. *(gaat af)*

FRIEDEL : Wacht! Lap, meneer krijgt zijn zin niet. *(loopt hem achterna – tussenmuziek)*

Scène 2 – de uitdaging

Miklós, Florian, Mad, Dark, Rathar, stem

(Miklós en Florian sluipen over de scène – zwak groen en wit licht met blauw grondlicht)

MIKLOS : Ik weet niet wat jullie hier mysterieus aan vinden. Een nachtspel bij de Chiro (Scouts) is spannender en meer schrikwekkend dan dit. Over een prikkeldraad kruipen en door een bos lopen. Pff, een fluitje van een cent, niks aan. We hadden beter op de camping gaan spoken. Dat is pas fun!

FLORIAN : Stil Miklós, straks staat die boswachter weer voor onze neus.

MIKLOS : En dan? Moet ik nu staan beven? Dan zijn we toch gewoon verdwaald.

(geluid van brekende takken)

FLORIAN : Ik hoor iets.

MIKLOS : Het kraken van takken door de wind. Niks om je druk over te maken.

FLORIAN : Al een geluk dat Friedel niet is meegekomen. Die deed in haar broek van schrik.

MIKLOS : Ja, zo ken ik er nog.

FLORIAN : Ik heb geen schrik, dat woord staat niet in mijn woordenboek. Ik ben een stoere!

MIKLOS : Ja, ja... een hele stoere.

STEM : *(er weerklinkt een metaalstem)* Maak dat jullie wegkomen!

(de twee schrikken en botsen tegen elkaar)

FLORIAN : Wat was dat?

MIKLOS : God de vader zeker! Een of andere plezante die ons bang wil maken.

FLORIAN : Zie je iemand?

MIKLOS : Nee niets, waarschijnlijk een boobytrap om pottenkijkers weg te houden.

FLORIAN : *(kordaat)* Ik wil de toren zien en ik zal hem zien!

MIKLOS : Dat is gesproken, zie. Er op af!

(geluid van een dreun en geschreeuw)

FLORIAN : Het kwam ergens van ginder. *(wijst)*

MIKLOS : Het geschreeuw van een vrouw?

FLORIAN : 't Lijkt me Friedel wel, maar dat zou me verwonderen. *(komen op de plaats van het geluid)*

MIKLOS : *(bukt zich)* Moet je zien, sporen van een gevecht en *(voelt eraan)* vers bloed.

FLORIAN : Geloof me, hier gebeuren rare dingen.

MIKLOS : Misschien verbergt de toren een vet geheim.

FLORIAN : Stel je voor, een geheime raketbasis van het leger.

MIKLOS : Of een drugslabo.

FLORIAN : Misschien worden er kinderen gevangen gehouden in kerkers.

MIKLOS : We willen het weten en laten ons niet wegsturen als kleuters.

FLORIAN : We zullen het geheim van de duistere duintoren ontsluiëren. *(geven een high five)*

(er klinkt terug een schreeuw)

MIKLOS : Als we niets doen gaat het meisje eraan.

FLORIAN : We moeten wel op onze hoede zijn. Met twee en zonder wapen zijn we niets tegen een georganiseerde misdaadbende.

MIKLOS : Ik stuur een boodschap naar pap voor in geval het misloopt. *(neemt gsm en probeert te bellen)* Shit! Dat stomme ding heeft geen bereik.

FLORIAN : Met rommel heb je altijd last. Gelukkig heb ik mijn iphone 6 bij. *(neemt hem)* Verdomme, dat rot ding doet het ook niet!

MIKLOS : Gooi hem maar in de prullenbak bij de mijne. Wat nu gefloten?

STEM : *(opnieuw de metaalstem)* Maak dat jullie wegkomen!

FLORIAN : Zou je geloven dat er overal camera's hangen of stralen zijn die ons verklikken.

MIKLOS : We hebben te doen met uitgekookte kerels. Very dangerous!

FLORIAN : Gevaarlijk of niet, we laten ons niet klissen. Ik wil weten wat er in die toren gebeurt.

MIKLOS : Je weet toch waaraan je begint?

FLORIAN : Vaneigens weet ik dat. Als je bang bent, keer je maar terug. Ik ga door!

MIKLOS : Nee, ik ga mee!

(er klinkt een aanzwellend gedruis)

FLORIAN : Bukken, er komt iemand aan!

MIKLOS : *(wenkt)* Ssst! We sluipen naar daar.

(zwarte figuur komt op – beweegt houterig heen en weer)

FLORIAN : Moeten we daar schrik van hebben? Die lijkt meer op onze bompa dan op een gangster.

MIKLOS : Ik zou toch opletten. Ga jij links, ik ga rechts.

FLORIAN : Oké, we zullen dat varkentje eens wassen. *(sluipen naar de donkere schaduw toe)*

MIKLOS : Auw! *(Miklós wordt neergeslagen)*

FLORIAN : Miklós, wat is er? Miklós, zeg iets! *(kruipt naar hem toe – zwarte kerel verschijnt)* Nee! *(wordt ook neergeslagen)*

BENITO : Raadsman (consigliere), we hebben er twee!

CARLO : Porca miseria*! Waar zijn jullie mee bezig, stomme kwibussen? Dat is niet wat we zoeken!

RAFFAELE + BENITO : Sorry chef.

CARLO : Sorry, sorry, ik moet geen sorry! Dit is de laatste stommititeit of jullie... *(laat zien dat hij ze liquideert)*

RAFFAELE + BENITO : Begrepen chef.

CARLO : Naar de toren en kijk voortaan beter uit jullie doppen!

RAFFAELE : Ja chef, doen we chef. We zullen niet meer knoeien.

BENITO : Ik dacht niet dat er zo laat nog wandelaars op stap zouden zijn.

CARLO : Kop toe, imbecielen! We mogen absoluut niet gezien of gehoord worden!

(ze sluipen af – tussenmuziek - meer licht op de scène en het geluid van fluitende vogels)

MIKLOS : *(kruipt moeizaam recht)* Auw, mijn hoofd doet pijn! Ik hoor overal vogels fluiten.

FLORIAN : Ik vind dat ze vals zingen. *(voelt aan zijn hoofd)* Alle donders, er staat een flink ei op mijn hoofd!

MIKLOS : Wat is er gebeurd? Plots ging alle licht uit.

FLORIAN : Ik hoorde je ‘Auw!’ roepen, kwam naar je toe en toen werd alles pikdonker... met veel sterretjes.

MIKLOS : Ze hebben me flink op mijn hoofd getikt. Als ik die gasten te pakken krijg,

draai ik ze in worsten!

FLORIAN : Wees daar maar zeker van, ik maak kipkap van hen.

MIKLOS : Zouden we niet beter terug naar de camping gaan. Ik denk dat ze ons daar gaan missen.

FLORIAN : Je hebt groot gelijk maat en als je gelijk hebt, heb je gelijk. Vooruit dan maar, naar de camping!

MIKLOS : Oei, ik denk dat die tik op zijn groot ei voor barsten gezorgd heeft. Misschien is zijn 'brein' *(met nadruk)* wel beschadigd. Er zijn kosten aan.

(beiden af – tussenmuziek)

Scène 3 – herpakken

Miklós, Florian

(Florian zit op een grote steen, bank of baal stro te denken – Miklós komt op)

FLORIAN : En?

MIKLOS : Vette miserie. Ik mag niet meer van de camping af.

FLORIAN : Ik ook niet en Friedel is niet thuis gekomen.

MIKLOS : Wat!?

FLORIAN : Je hebt goed gehoord. Waarschijnlijk is die stomme trien ons achterna gelopen.

MIKLOS : Shit, dat ziet er niet goed uit.

FLORIAN : Mijn vakantie is naar de knoppen en ze is pas begonnen. En dat allemaal voor een stomme vuurtoren.

MIKLOS : Toch ben ik zeker dat er daar dingen gebeuren die het daglicht niet mogen zien.

FLORIAN : Ik ben het volkomen met je eens. De vraag is, hoe komen we dat te weten?

MIKLOS : Dat zou ik ook willen weten.

BEIDEN : We hebben huisarrest, of liever campingarrest.

FLORIAN : Waarom moest die kip ons achterna lopen? Mijn ouders denken dat ze bij een vriendin op de camping in een tent is gaan slapen. Bullshit, wedden dat het

een dikke vette leugen is?

MIKLOS : Je herkende haar geschreeuw in het bos. We moeten er naartoe.

FLORIAN : Hoe gaan we dat uitleggen?

MIKLOS : Verzin iets.

FLORIAN : Het moet geloofwaardig zijn.

MIKLOS : Ik heb het!

FLORIAN : Hij heeft het. Komaan, vertel op, groot licht.

MIKLOS : Op het informatiebord is er een daguitstap met picknick geprogrammeerd.

FLORIAN : Interessant, leg uit.

MIKLOS : Via het strand en de duinen gaan ze naar een reservaat waar je zeevogels kunt observeren.

FLORIAN : Perfect! We schrijven ons in met valse namen, halen de picknick af en sturen onze kat mee op wandel.

MIKLOS : Yes! We doen het! Ik ga mijn rugzak inpakken.

FLORIAN : Vergeet geen verrekijker, een scherp mes, een zaklamp en een stuk touw. Dat kan altijd van pas komen.

MIKLOS : Passeer ook even langs de voorraadkast. Al wat niet te zwaar is en eetbaar mag mee. Je weet nooit hoelang we wegblijven.

FLORIAN : Zie je het zitten?

MIKLOS : Bah, ik zet mijn allerzoetste gezicht op en vraag. *(poeslief)* “Moeke, mag ik mee op wandeltocht gaan? Ik kan er iets leren voor in de natuurkundeles. Mag het?”

FLORIAN : Oké, afspraak aan de receptie, zo vlug mogelijk.

MIKLOS : Doe ik. Geef er een lap op! Tot straks.

(beiden naar een andere zijde af – tussenmuziek)

Scène 4 – de confrontatie

Miklós, Florian, Anneli, Heike, Benito, Raffaele

(Florian en Miklós sluipen op de grond en turen de omgeving af met een verrekijker – in de verte geruis van de zee en vogelgeluiden)

FLORIAN : Zie je iets?

MIKLOS : Vogels, maar geen vreemde vogels.

FLORIAN : Stilte voor de storm. Ik vertrouw het zaakje niet.

(gekraak van takken)

Stt, daar komt iemand. Vrouwen!

MIKLOS : Vrouwen?

FLORIAN : Luister maar.

ANNELI + HEIKE : *(spreken met rare metalen stem)* In de zoo hoor ik een brullende leeuw. Het is maar een luide geeuw. Ik stap nu op de trein. Ik vind reizen heel fijn. Je krijgt van mij een tien en mag mijn prentenboek zien.

FLORIAN : Wat is dat? Leesles van het tweede leerjaar?

MIKLOS : Volgens mij zijn het volwassenen die leren lezen?

ANNELI + HEIKE : $4 \times 7 = 28$, $5 \times 7 = 35$, $6 \times 7 = 42$, $7 \times 7 = 49$, $8 \times 7 = 56$

FLORIAN : Niet te doen. Die dames zijn ofwel gek of oerdom.

MIKLOS : Moment, ongeschoolden of moeilijke leerlingen die in de vakantie studeren zijn niet dom. De meesten durven niet zeggen dat ze niet kunnen lezen of schrijven.

FLORIAN : Misschien kunnen wij helpen.

MIKLOS : *(schiet recht)* Hallo dames, kunnen we helpen?

(luide gil – dames vluchten weg)

FLORIAN : Wat doen die nu? Tjonge, in wat een vreemde wereld zijn wij aanbeland?
We wilden gewoon maar helpen.

MIKLOS : Ja man, die deden nog raarder dan die trutjes van mijn klas.

FLORIAN : Ze hadden wel iets eigenaardig. Ik kreeg er een vreemd gevoel bij.

MIKLOS : Die stemmen....

FLORIAN : De blik van hun ogen...

MIKLOS : Excentriek.

FLORIAN : Heel apart.

MIKLOS : Ze hadden iets van poppen.

FLORIAN : Vrouwen die er willen uitzien als barbiepoppen.

MIKLOS : Met kilo's plamuurverf en lange zwarte wimpers. Te gek.

FLORIAN : Ik wil weten wat ze van plan zijn.

MIKLOS : Ze zijn die kant uit gegaan.

FLORIAN : Laten we ze volgen.

MIKLOS : Moet dat echt? De maaltafels opfrissen kan toch nooit geen kwaad. *(zoevend geluid)*

Ik hoor iets.

FLORIAN : Auw!

MIKLOS : Doe niet gek.

(terug het geluid)

Auw!

(beiden zakken neer – twee duistere mannen komen op met verdovingsgeweer)

BENITO : *(lacht)* Zo gasten, hiermee leggen ze leeuwen plat. Gedaan met die verwenste pottenkijkers.

RAFFAELE : De chef zal tevreden zijn. Zijn we goed of zijn we goed?

BENITO : Verdomme! Dat zijn die twee van gisteren weer. Wat komen die hier zoeken?

RAFFAELE : Liquideren! Geen pottenkijkers, heeft de Don gezegd.

BENITO : Kop toe en optillen! We dragen ze naar het leegstaand magazijn.

(beiden af met Florian – vogel en geluid van de zee – komen terug op)

RAFFAELE : En nu nog nummer twee.

BENITO : Zie jij hier nog meer van die ratten misschien? Vooruit, til dat lompe gewicht